

YALNIZLIĞIM

Büyümin ZİLE

Öyle insanlar tanırım ki kalabalık içinde kendilerini mutlu hissederler. O kalabalığın bir parçası olmak isterler. Bağırarak slogan atmak zevk verir onlara. Bireysel kimliklerinin o kadar da fazla önemi yoktur, içinde buldukları grubun kimliği daha önemlidir. Bu tanıdıklarım yalnız kalmak istemezler. Kimliksiz kalacaklarına, kişiliklerini kaybedeceklerine, içinde yer aldıkları kalabalık tarafından dışlanacaklarına inanırlar. Gruptan ayrı kalmak, ruh ve bedenden soyunup çıplak kalmaktır onlar için. Çıldırtır bu tanıdıklarımı sessizlik; korkarlar yalnız kalmaktan. Bu korku Orhan Velinin dizelerinde ne güzel de ifade edilmiş:

“Bilmezler yalnız yaşamayanlar,
Nasıl korku verir sessizlik insana;
İnsan nasıl konuşur kendisiyle;
Nasıl koşar aynalara,
Bir cana hasret,
Bilmezler.”

Mehmet KAPLAN “...Kalabalıklar düşünmez, sadece bağırır ve slogan atar. Kişi düşünmesi için yalnızlığına sığınır” diyor ya, işte öyle.

Ben de sık sık yalnız kalmak isterim. Düşünmek, okumak, kendime dönmek isterim. O nedenle yalnızlığı özler; orada kişiliğimi bulurum. Orada üretir, tekrar topluma dönerim. Kalabalık sıkır beni bazen. Huzursuz olurum. Sürü psikoloji ile ha-

reket etmem, edemem. Birilerinin aklıyla hareket eden bir kalabalığın parçası olmak istemem. O kalabalıkta sosyalleşmek istemem. Slogan atmaktan da bağırımdan da hoşlanmam...

Kalabalık içerisinde küçülür, küçülür yok olurum. İyice kabuğuma çekilirim. Beynimi bir mengene sıkır da sıkır, ruhum daralır, kalbim sıkışır. Huysuz, geçimsiz bir insan olurum. Böyle zamanlarda eşim dahil, hiç kimse ile bir şey paylaşmam. Yüreğimi açmam, açamam. Bütün benliğimi bir anlamsızlık duygusu kaplar. Bir de bana burnu büyük ve çok havalı derler böyle zamanlarımda. Oysa içimde kopan fırtınayı bir bilseler! Verimsiz, akim bir insan olmanın verdiği dayanılmaz işkenceyi bir bilseler...

İşte ben böyle zamanlarımda kendime döner, içimin sesini dinlerim...

Hani Montaigne benim evlatlarım dışında da çocuklarım var diyor ya yazdıkları için, biliyorum yeni şeylere gebeyim, ben o zamanlarımda.

Her anlamsızlık duygusu ve karamsarlığımda benim güvenli limanımdır; yalnızlığım. O limanda özgürleşirim. O limanda düşünürüm. O limanda durulurum. O limanda olunabilir, dibi görünmeyen durgun sular gibi derinleşirim. Sevdiklerimin yanına tekrar dönmek için, o limanda doğar yeni evlatlarım.

“İnovasyon Çemberi’nin yazarı Tom PETERS “Bütün icatların arkasında yapılan ahmaklıklar yatar.” demiş ve “Dünyayı çatlaklar aydınlatır.” diye eklemiştir. Eğer yalnızlık limanı olmasaydı ahmaklar mucit; çatlaklar dünyayı aydınlatan yıldızlara dönüşebilir miydi?

Aynı zamanda bir çeşit melankolinin de ifadesi değil midir yalnızlık?

Her sanatçı ve her düşünür biraz ahmak, biraz çatlak, biraz da melankolik değil midir? Toplum içerisinde gününü gün etmek varken, toplum ağacının ve tabiatın olgun meyvelerinden tatmak varken; ne diye Necip Fazıl’ın “fikir çilesini” çekerler?

“Akrep, nokta nokta ruhumu sokmuş, Mevsimden mevsime girdim böylece. Gördüm ki, ateşte, cımbızda yokmuş, Fikir çilesinden büyük işkence”

İşte çekilen fikir çilesinin sonucu doğan ve dünyada var olan tatlara benzemeyen yeni lezzetlerin verdiği entelektüel doyum; beni karamsarlığımdan çıkarır; yeni bir baharın tazeliğini ve şımarıklığını yaşarım. Umutlarım gözyaşlarını siler; yüreğimdeki sevgi ve dostluk tohumları yeniden filizlenir, yeniden sevdiklerimle birlikte yaşamının tadını çıkarmaya başlarım. Düşüncemdeki sınırlar yıkılır, ön yargılarımdan kurtulur, kuşlar gibi özgürleşirim...

Yalnızlığım, okulum ve özgürlük alanımdır, benim.